

ΕΤΟΣ 59ον

12 Ιουνίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3028)

Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«Πεντηκοστήν ἑορτάζοντες καί Πνεύματος ἐπιδημίαν». Κατά τή θεία Λειτουργία τῆς μεγάλης σημερινῆς ἑορτῆς διαβάζουμε τήν περικοπή ἀπό τήν ἀρχή τοῦ Β΄ κεφαλαίου τῶν Πράξεων, ὅπου περιγράφεται τό ὑπερκόσμιο καί πρωτόφαντο γεγονός τῆς καθόδου τοῦ ἁγίου Πνεύματος, «ἐν εἶδει πυρίνων γλῶσσῶν», στίς κεφαλές τῶν ἁγίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἔνδεκα Ἀπόστολοι, μέ δωδέκατο τόν διά κλήρου ἐκλεγέντα ἀπόστολο Μαθθία, μετά τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν ἐπί τό αὐτό»· ἔτσι λοιπόν, μέσα σ' ἓνα κλίμα θαυμαστῆς ἀπλότητος, τό κατ' ἐξοχήν κλίμα στό ὁποῖο συνηθίζει νά μιλά ὁ Θεός, ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ νά μιλοῦν «ἐτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι», καί νά κηρύττουν τά μεγαλεῖα ἐκεῖνου. Ἡ μετάδοση στόν κόσμο αὐτῶν τῶν μεγαλείων, τῆς σωτηρίας πού ἐκπηγάζει ἀπό τή συμμετοχή στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν δωρεά τοῦ ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμο.

Πεντηκοστή, ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ συνέχεια δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τή σύνολη πορεία τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορία ἀπό τότε ἕως τώρα καί ἀπό τό σήμερον «ἄχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»· ἡ ἴδρυση τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἡ χειροτονία ἐπισκόπων καί πρεσβυτέρων, τό κήρυγμα τοῦ Λόγου, τά θαυμαστά σημεῖα καί τέρατα, τό «πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καί σκορπίων καί ἐπί πάσαν τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ», οἱ πορεῖες καί οἱ διωγμοί, οἱ κακοπάθειες καί τά βάσανα, τό μαρτύριο τῶν χριστοκηρύκων ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, περιοχῆς, καταγωγῆς καί γλώσσας, ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν μέρος αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἑνδοξῆς πορείας, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει περὶτρανα ὅτι τά πάντα, καί τά ἀδύνατα ἀκόμα, γίνονται δυνατά μέσα στήν Ἐκκλησία μεταβαλλόμενα διά τῆς πνοῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Διότι εἶναι ἡ Πεντηκοστή ἡ ἄνωθεν καταβαίνουσα θαυμαστή δυνατότητα «ὄρη μεθιστάνειν», ἡ δυνατότητα τήν ὁποία ἀποκτᾷ ὁ μικρός ἄνθρωπος ἀνακαινιζόμενος «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» νά κα-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1-11)

Ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλοῦντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἑγενήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρῆτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

ταργεῖ τίς μεθοδεῖς τοῦ διαβόλου γιὰ ἀπόκρυψη τῆς Ἀλήθειας ἀπὸ ὅσους διψοῦν γιὰ αὐτή. Εἶναι τὸ παγκόσμιο ἐκεῖνο σάηπισμα τοῦ ἐνός ποιμένος Θεοῦ, πού ἀποσκοπεῖ στό νά συναγάγει τὰ ἐσκορπισμένα τέκνα του στή μία ποιμνη, τὴν Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ δυνατότητα νά ἐπενδύει ὁ ἄνθρωπος τὰ οὕτως ἢ ἄλλῳ θεόσδοτα χαρίσματα του στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας, νά γίνεται μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού πονᾷ καὶ δακρύζει γιὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μέλη καὶ τὰ στηριζεῖ ὅταν τὸν χρειάζονται. Εἶναι, τελικά, ἡ γενέθλιος τῆς Ἐκκλησίας ἡμέρα, ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ σωτηριολογικοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ τέλος, ἡ τελειοποίηση δηλαδή, ἀλλῆλα συνάμα καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων στό θεοῖδρυτο θεσμό τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εὐεργετικὴ παρουσία τοῦ Παρακλήτου στή ζωὴ μας

Ὅταν ὁ Χριστὸς «ἀναλαμβάνόμενος μετὰ δόξης» στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν θέλησε νά χαροποιήσει τοὺς θλιμμένους λόγῳ τοῦ χωρισμοῦ μαθητές, τοὺς ὑποσχέθηκε τὴν ἀποστολὴ ἄλλου παρακλήτου· αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑπόσχεση καὶ ἡ συνακόλουθη πραγμάτωσή της κατέστη ἀκένωτη πηγὴ δωρεῶν γιὰ τὸν ταλαίπωρο ἄνθρωπο, πού γευόμενος καὶ εὐεργετούμενος ἀπὸ τὰ νάματά της ζεῖ ἤδη ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ τὴ χαρὰ τοῦ Παραδείσου. Δύο χιλιάδες χρόνια πέρασαν σχεδὸν ἀπὸ τότε πού τὸ πανάγιο Πνεῦμα, ὄχι μὲ τρόπο δυναστικό, ἀνεπιεύθερο, ἀπολυταρχικό, ἀλλ' ὡς «φωνὴ αὔρας λεπτῆς» ξεκύθησε σὲ ἓναν κόσμον ἀντι-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζί οἱ Ἀπόστολοι εἰς τό ἴδιο μέρος. Καί ἔξαφνα ἦλθε ἀπό τόν οὐρανόν βοή, σάν νά φυσᾷ δυνατός ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τό σπίτι ὅπου ἐκάθοντο. Καί παρουσιάσθησαν γλώσσες σάν φλόγες φωτιᾶς νά διαμοιράζονται εἰς αὐτούς καί νά κἀθεται εἰς τόν καθένα μία, καί ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον καί ἄρχισαν νά μιλοῦν ἄλλες γλώσσας καθὼς τό Πνεῦμα τοῦς ἔδινε δύναμιν λόγου. Κατοικοῦσαν δέ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό κάθε ἔθνος ὑπό τόν οὐρανόν. Ὅταν ἐγινε ἡ βοή αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καί ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι, διότι ὁ καθένας τοῦς ἄκουε νά μιλοῦν τήν δικήν του γλώσσαν. Καί ἐξεπλήσσαντο ὅλοι καί ἐθαύμαζαν καί ἔλεγον μεταξύ τους, “Δέν εἶναι ὅλοι αὐτοί πού μιλοῦν Γαλιλαῖοι; Πῶς συμβαίνει λοιπόν νά τοῦς ἀκούμε ὁ καθένας μας εἰς τήν δικήν μας μητρικήν γλώσσαν; Πάρθοι καί Μηδοὶ καί Ἑλαμίται καί οἱ κατοικοῦντες τήν Μεσοποταμίαν καί τήν Ἰουδαίαν καί τήν Καππαδοκίαν, τόν Πόντον καί τήν Ἀσίαν, τήν Φρυγίαν καί τήν Παμφυλίαν, τήν Αἴγυπτον καί τά μέρη τῆς Λιβύης, ἡ ὁποία ἐκτείνεται πρὸς τήν Κυρήνην, καί οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ῥωμαῖοι καί Ἰουδαῖοι καί προσήλυτοι, Κρῆτες καί Ἄραβες, τοῦς ἀκούμε νά μιλοῦν στίς δικές μας γλώσσες διὰ τά μεγάλεϊα τοῦ Θεοῦ”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

πνευματικό καί πνευματομάχο, γιά νά τόν ζωογονήσει, νά τόν καινοποιήσει, νά τόν σώσει, σεβόμενο πάντοτε τήν ἐλευθερία του εἴτε νά ψελλίζει ταπεινά τήν ἐπίκληση «ἐλήθέ καί σκύνωσον ἐν ἡμῖν», εἴτε ἀντίθετα, νά τό ἀρνεῖται καί νά τό ἀποδιώχνει.

Τό πανάγιο Πνεῦμα ἔκτοτε ὡς «πνεῦμα σοφίας καί συνέσεως» «ὄθλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας», τελειώνει τά μυστήρια, φωτίζει καρδιές καί διάνοιες νά προσκυνοῦν τόν ἀληθινό Θεό. Διότι τό πανάγιο Πνεῦμα εἶναι τό τρίτο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος «τό σύν Πατρί καί Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καί συνδοξαζόμενον». Εἶναι ὁ ἅγιος Ἀθάνατος, ὁ ἀγαθός Παράκλητος, ἡ πηγή κάθε ἀγαθότητος, μέ τό φωτισμό τοῦ ὁποίου καί μόνον γνωρίζουμε τόν Πατέρα καί δοξάζουμε τόν Υἱό.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τή γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πού εἶναι τό ἅπαν, ἐάν ἔχουμε πίστη καί τό ἐπικαλούμαστε, κατευθύνει τά διαβήματά μας καί στήν ἀπλή καθημερινή μας ζωή. Ἐάν ἀδειάσουμε ἀπό τόν ἐγωισμό καί τή φιλαυτία μας, τότε γεμίζει τήν ὑπαρξή μας, καί μᾶς ἀξιώνει νά λαμβάνουμε ἀποφάσεις πρὸς τό συμφέρον μας τό πνευματικό. Νά λοιπόν γιατί ἡ ἁγία Πεντηκοστή εἶναι μιά ὑπόμνηση σωστική πρὸς ὅλους μας ὅτι ἄνευ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὐδέν καί διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τά πάντα.

Ἀρχιμ. Α. Α.

12 Ἰουνίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς», Ὀνουφρίου ὁσίου (δ΄ αἰ.), Πέτρου τοῦ ἐν Ἀθῶ († 734).
Ἦχος: — Ἐωθινόν: — Ἀπόστ.: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγ.: Ἰωάν. ζ΄ 37-52, ν΄ 12.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Ἰουνίου, τῶν Ἁγίων Πάντων.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ι΄ 32-33, 37-38.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Καί αὐτή τήν ἑορτή τήν ἔχομε παραλάβει ἀπό τίς ἑβραϊκές Βίβλους. Δηλαδή, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἑορτάζουν τήν Πεντηκοστή τους, τιμώντας τόν ἀριθμό ἑπτά καί διότι μετά τό Πάσχα, δηλαδή τή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας, ἀφοῦ παρήλθαν πενήντα ἡμέρες, παρέλαβαν τό Νόμο· ἔτσι καί ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, ἑορτάζοντας πενήντα ἡμέρες μετά τό δικό μας Πάσχα, λαμβάνουμε τό πανάγιο Πνεῦμα, τό Ὅποιο νομοθετεῖ καί μᾶς ὁδηγεῖ σέ κάθε ἀλήθεια, καί προστάζει τά ἀρεστά στόν Θεό.

Τήν Πεντηκοστή τήν ἑορτάζουν (οἱ Ἑβραῖοι) σέ ἀνάμνηση τῆς κακοπάθειάς τους στήν ἔρημο καί τῶν πολλῶν θλίψεων, μέχρι πού ἔφτασαν καί μπήκαν στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Τότε, πράγματι, ἀπήλυσαν καί καρπῶν καί σίτου καί οἴνου. Ἡ ἑορτή δέ αὐτή προεικονίζει καί τή δική μας, ἔνεκα τῆς ἀπιστίας, κάκωση καί τήν εἰσέλευσή μας στήν Ἐκκλησία. Ἀπό τότε καί ἡμεῖς μεταλαμβάνουμε τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος καί Αἵματος.

Πρέπει νά ξέρομε ὅτι, κατά τήν ἡμέρα πού οἱ Ἑβραῖοι ἑορτάζαν τήν ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς, ἔγινε ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς μαθητές τοῦ Κυρίου. Ἐπειδή ὁμως οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔκριναν σωστό νά μερίσουν τίς ἑορτές, γιά τό μεγαλεῖο τοῦ Παναγίου καί ζωοποιοῦ Πνεύματος, διότι εἶναι ἕνα ἀπό τά Πρόσωπα τῆς ἁγίας καί ζωαρχικῆς (καί ὁμοουσίου καί ἀδιαιρέτου) Τριάδος· γιά τόν λόγο αὐτό δηλαδή αὐριο θά λεχθεῖ διεξοδικά πῶς ἔγινε ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

*Ἀπό τό βιβλίον τοῦ Γ.Δ. Παπαδημητρόπουλου,
Μέ τούς Ἁγίους μας, Συναξάρια Τριωδίου καί
Πεντηκοσταρίου, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.*

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίφωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---